

De ontmoeting met Koning Melchizedek van Salem.*

Mijn hele leven liep ik met de droom, om de wereld rond te zeilen en na mijn 40^e iets terug te doen voor de natuur. In 1994 heb ik daarom de *Morgan* gekocht om er vervolgens 10 jaar aan te werken en dan de reis te beginnen. In de winter van 2002 was de *Morgan* bijna klaar toen er een kink in de kabel kwam, waardoor de reis acht jaar zou moeten worden uitgesteld, of misschien wel niet meer zou gebeuren. Ik had toen besloten om te wachten voor acht jaar, de *Morgan* te verkopen en als de tijd wel rijp zou zijn een nieuw schip te kopen en dan te vertrekken. Moeilijke beslissing, maar hij was genomen.

Toen gebeurde het onverwachte. Op een middag cijferen op kantoor, kreeg ik een telefoontje van Rob van Engelen, de havenmeester van Jachthaven Waterkant in Dinteloord-waar ik woonde op een boot. Er zwemt hier een bruinvis of dolfijn in de haven, wist hij te vertellen. Mijn eerste reactie was: dat is onmogelijk. Die moet dan door drie sluizen om zo ver land inwaarts te komen. Zo snel ik kon alles ingepakt en naar de haven. Eenmaal aangekomen heb ik onmiddellijk mijn droogpak aangetrokken en ben in het water gesprongen. Gelijk kwam hij naar mij toe en of hij voelde dat ik nerveus was kwam hij heel rustig naast mij liggen. Het was een tuimelaar en wat was hij groot!

De eerste ontmoeting. Toen het donker werd, ben ik uit het water en naar de boot gegaan. Die avond heeft hij daar bij de boot waar ik woonde een paar rondjes gezwommen en s' nachts ging hij weer naar het zoute water 3 sluizen naar buiten. Het leek er dus op dat de dolfijn wist wat hij aan het doen was.

De volgende dag 14 december heb ik mijn rubberbootje in het water gehesen en ben de dolfijn gaan zoeken. En jawel. Hij was terug gekomen. De eerste begroeting was buiten de laatste sluis. Vervolgens hebben wij bijna de hele dag samen in de water doorgebracht. Toen ik later aan het einde van de dag in de Jachthaven Waterkant Rob tegen kwam, vertelde hij dat de dolfijn tot een toeristische attractie begon te worden, en dat het gekkenwerk was en dat de dolfijn voor zijn eigen veiligheid en gezondheid naar zee gebracht moest worden. Toen is de reis naar zee begonnen.

Ik ben toen weer in het water gesprongen en de dolfijn kwam naar mij toe. Eerst heb ik geprobeerd of hij mij wilde volgen achter mijn rubberbootje. Jawel, heel mooi bleef hij naast mij springen. En ik hoor nog steeds het specifieke geluid van ademen van de dolfijn als hij uit het water springt. +We volgde het bergomgsschip de Hellegat die er voor zorgde dat de sluizen op tijd open waren en de autoriteiten werden ingelicht.

Met volledig vertrouwen volgde de dolfijn mij de eerste sluis in. En toen we eenmaal in de sluis stil lagen draaide hij zich op zijn rug en moest ik hem over zijn buik poetsen. Geweldig, wat een gevoel en dan bedoel ik niet mijn handen.

Inmiddels was het donker en had Reinier geregeld dat de KNRM ons zou ontmoeten bij een eiland 10 Gemeenten, halverwege de rivier Haringvliet. Na een uur in het donker varen met een springende dolfijn begon zijn ademen al aardig vertrouwt te worden. Is er een connectie tussen mens en dier?

We ontmoette uiteindelijk de reddingsboot van KNRM die overigens vol met redders zat. Was dat voor mij of voor de dolfijn? Het was de bedoeling om de dolfijn over te 'nemen' zodat ik met de *Hellegat* terug kon varen naar de haven.

Zo gezegd zo gedaan, ik bond mijn rubberbootje aan de *Hellegat* en nog voor ik in de stuurhut kwam vertelde Reinier dat de KNRM de dolfijn kwijt was.

Terug dus in mijn rubberbootje en nog voor ik mijn motor had kunnen starten stak hij zijn kop boven de rand en keek ik hem in zijn ogen alsof hij vertelde, "ik wil dat jij mij naar zee brengt".

Toen heb ik mijn rubberbootje losgekoppeld en ben met de KNRM naar de laatste sluis van het Haringvliet gevaren met de dolfijn naast ons. Eenmaal aangekomen in de sluis spraken we af dat de rib van de KNRM de sluis aan de zee kant zou verlaten, en dat ik zou achter blijven. De sluiswachter zou snel de deuren dicht doen en ik zou aan de binnenkant de sluis verlaten. En de afspraak werkte. De dolfijn ging mee naar buiten en is niet meer terug gezien in de haven van Dinteloord. De reis heeft vijf uren geduurd, en was het keerpunt voor mij.

Voordat mijn vriend het ruime sop koos ben ik nog even in het water gesprongen. Ik heb hem toen verteld dat ik het snap en dat ik hem binnenkort zou volgen op zijn reis door de oceanen. Dit voorval heeft mijn leven voorgoed veranderd.

Zo zijn er veel meer dolfijnverhalen van mensen, die wonderbaarlijk en ingrijpend zijn. Als je bedenkt, dat in veel gevallen een dolfijn of ook orka's of zelfs een walvis de schipper helpt de weg naar veilig vaarwater te vinden, is dit wel een heel toepasselijk voorbeeld.

Ik hoop dat ik je nog een keer mag ontmoeten.